

Tuần Báo Vô Vi

8 tháng 1 năm 2023

Số 637

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Hướng Tâm
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Rút ngắn thời gian để làm gì?
- 2) Chuyện gì phải buồn?
- 3) Tại sao phải nhớ?
- 4) Duyên trời duyên đất là sao?
- 5) Đáng toàn năng là ai?
- 6) Trên đời này ai hiểu nguyên lý?
- 7) Nguyên lý là sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

1) Atlantic city, 31-03-05 0: 56 AM Hỏi: <i>Rút ngắn thời gian để làm gì?</i> Đáp: Thừa rút ngắn thời gian để kịp thời. Kệ: Học hỏi không ngừng tự tiến xuyên Quy nguyên thiên giác triển các miền Không ngừng phát triển tâm tự thức Duyên lành Trời độ pháp pháp xuyên.	2) Atlantic city, 01-04-05 0: 56 AM Hỏi: <i>Chuyện gì phải buồn?</i> Đáp: Thừa nhớ phải buồn. Kệ: Phân thân lẻ tẻ phải lo buồn Học hỏi thâm sâu tự sống yên Quy hội tình người do sáng suốt Triển miền xây dựng tự về nguồn.
3) Atlantic city, 02-04-05 1: 12AM Hỏi: <i>Tại sao phải nhớ?</i> Đáp: Thừa thâm tình thì phải nhớ. Kệ: Quy nguyên thiên giác nhớ cha Trời Học hỏi không ngừng lý diệu thâm Thức giác chính mình trong lý đạo Cùng tu cùng tiến tự thâm giao.	4) Atlantic city, 03-04-05 1: 19 AM Hỏi: <i>Duyên Trời duyên đất là sao?</i> Đáp: Thừa duyên Trời là nhận được sự ban chiếu của đấng toàn năng. Kệ: Đấng toàn năng ban chiếu hằng ngày Thấm thía chan hòa sáng sáng choang Hành triển chính mình thông đạo lý Thành tâm tu học khí phân bàn.
5) Atlantic city, 04-04-05 1: 26 AM Hỏi: <i>Đấng toàn năng là ai?</i> Đáp: Thừa đấng toàn năng là ánh sáng vô cùng tận. Kệ: Chuyển hóa thâm sâu người đời dẫu Hành thông tự thức chẳng cần cầu Mưu tâm động loạn lại thêm rầu Khổ cảnh bất thành vì loạn động.	6) Atlantic city, 05-04-05 1: 35 AM Hỏi: <i>Trên đời này ai hiểu nguyên lý?</i> Đáp: Thừa trên đời này muốn hiểu được nguyên lý phải thực hành đúng đắn pháp môn. Kệ: Thâm tu thâm tiến chẳng ác ôn Thức giác chính mình tự sanh tồn Nguyên lý Trời ban không thay đổi Khai thông trí tuệ pháp pháp thông.
7) Atlantic city, 06-04-05 1: 44AM Hỏi: <i>Nguyên lý là sao?</i> Đáp: Thừa biết được hậu quả của mọi việc. Kệ: Hậu quả của mọi việc tốt xấu Hành thông tự giác chẳng lo rầu Quy nguyên thiên giác chẳng xin cầu Học hỏi không ngừng tự giác thông.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Phụ Ái 24 (tiếp theo)

...
“*Thương yêu thức giác đại hân*”: Chúng ta thương yêu Đấng Cha Lành, thương yêu Đấng Tạo Hóa đời đời của đại hân.

“*Hồng ân ban rải sanh tồn tiến thăng*”: Hồng ân ban rải để cho chúng ta có cơ hội sanh tồn hiện tại, để lo tu, lo tiến. Không phải sanh chúng ta ra đây để cướp giết của người ta. Rồi sanh ra những điều sai quấy làm cho mọi người ở xung quanh chúng ta đau khổ. Rồi quên ơn cha mẹ, quên ơn những người ở xung quanh đã giúp đỡ chúng ta, quên cả căn khôn vũ trụ đã hỗ trợ cho chúng ta có sự sống để tiến hóa theo chu trình định luật của bề trên, mà hưởng cảnh đời đời.

“*Thực hành giải tỏa khó khăn*”: Chúng ta phải thực hành để giải tỏa sự khó khăn hiện tại là những cái gì chúng ta muốn hiểu mà không hiểu được. Đó là khó khăn, chúng ta thiếu thanh tịnh nên không hiểu được mà thôi. Cho nên, chúng ta phải thực hành pháp này để đạt tới sự thanh tịnh, thì giải tỏa sự khó khăn đó.

“*Hướng thanh tự đạt chuyên hành đến nơi*”: Chúng ta hướng thanh, tu để tiến và tự đạt chuyên hành đến nơi. Chuyên môn hành, tiến cho kỳ được tới sự thanh thân, tốt đẹp, nhẹ nhàng theo sự ước định của tâm linh.

Cho nên, các bạn tu càng ngày thì càng thấy mình rời lẩn lẩn chuyện tham sân tâm tối của chính mình từ trước kia. Từ bao nhiêu năm nay mình ước mong được làm cái này, được làm cái kia, được làm cái nọ, được làm đủ thứ hết. Rốt cuộc, bây giờ chúng ta không dung dưỡng cái mong đó nữa, không muốn nữa là tại sao? Vì cái đó không bổ ích cho phần hồn của chính chúng ta. Cho nên, chúng ta mới quay về chiều hướng sáng suốt để tự khai triển phần thanh diện bộ đầu, rồi mới hòa hợp với hư không. Lúc đó, chúng ta mới càng thấy sự sai lầm của chính chúng ta và sự chậm trễ của chúng ta.

Xưa kia Tiên Phật giảng cơ hay là nhập điển có nói cho người đời, các con phải ráng tu để tiến hóa, thực hành đạo pháp để tiến hóa. Mấy ai đã tin được? Thấy rõ để tin. Chúng ta tu ở đây thì chúng ta càng

ngày càng thấy rõ. Các bạn ngồi thiền, các bạn nhắm mắt, các bạn làm pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định. Rồi các bạn nghe qua âm thanh về tu hành tiến hóa, những hạnh triển tốt đẹp thanh nhẹ. Các bạn thấy càng ngày càng sung sướng, thấy mình phải làm, phải sửa mình, phải tiến hóa cho kịp thời chứ không ai giúp mình ngoài mình.

Chúng ta càng tu thích thú, càng tu càng muốn ngồi lâu hơn. Cho nên tâm của các bạn, nhiều khi bước vào trong giờ thiền cũng muốn nguyện làm sao tôi thiền được tới sáng, làm sao ngồi và giải tỏa những trược ô trong tâm tư của tôi, dẹp bỏ mọi sự phiền muộn động loạn tại thế, để tiến tới sự thanh cao đời đời của bề trên đã và đang ban rải cho tâm linh của chúng ta. Chúng ta đã hiểu được đường đó là con đường chánh, nhưng mà chỉ cái phần trược lôi cuốn làm cho chúng ta bê trễ mà thôi. Chúng ta ý thức được phần đó là phần trược thì chúng ta phải cố gắng giải tỏa và vun bồi cái thanh nhiều hơn. Từ thanh ảnh hưởng và sẽ kéo cái trược trở về với cái thanh. Lúc đó, mới đi tới trọn vẹn sáng suốt mà nhận định đường lối đời đời chúng ta có thể đạt tới được.

Cho nên, phải đặt một kỳ công tu luyện, cố gắng hành triển thì lúc đó chúng ta mới thấy rằng cái pháp hành do chính mình thực triển, chứ không phải người truyền pháp có thể giúp ích cho chúng ta. Người nào lượm được cái pháp này mà không chịu tự hành thì cũng kể như bỏ, không ăn chung gì. Lý luận vô ích, không đi đến đâu hết, mà thực hành rồi các bạn mới thấy. Bao nhiêu công chuyện đó thôi: Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, làm cho tâm hồn các bạn được ổn định. Càng ngày tâm tư của các bạn thấy mỗi một chiều hướng khác nhau, mỗi một căn cơ khác nhau để thực hiện sự thương yêu vô cùng. Tự đạt tự tiến, chớ không nhờ đỡ những chuyện gì của ngoại lai hết. Chính mình thấy ảnh hưởng sẵn có rồi, thấy những bàn tay vô hình đã xây dựng mức tiến cho chúng ta, thấy chúng ta phải thực hành. Chúng ta càng thấy thì càng hồ thẹn, càng thấy thì càng thấy sự bê trễ chậm tiến của

chính mình. Cho nên, phải cố gắng hành trì để đạt tới. Mọi người chúng ta có hành trì, có tu về đạo pháp thì chúng ta thấy như con đường mới tiến tới. Kỳ thật, không phải mới tiến, nó đã lâu rồi, từ xưa chúng ta từ thanh thân bước xuống động loạn. Còn người động loạn tiến về thanh thân rất khó, mà thanh thân xuống động loạn rất dễ, rồi nó kẹt trong đó. Bởi vì sự động loạn là sự cầu xin, muốn sự thanh nhẹ hỗ trợ cho nó, muốn làm sẵn cho nó ăn. Sự thanh nhẹ khi gia nhập vô bản thể rồi, thấy việc này mình cũng có thể giúp, việc kia có thể làm, thành ra bị kẹt tùm lum trong đó, rồi khó tiến triển. Bây giờ các bạn tu rồi, thanh tịnh các bạn thấy sao? Thấy càng ngày càng đòi hỏi sự thanh tịnh để dần giải những tâm linh ô trược còn bị kẹt, còn mê chấp, cư ngụ trong cái tiểu thiên địa này và ngoại cảnh ô

trược hằng ngày nó bao vây tâm linh của chính chúng ta. Chúng ta thấy rõ chuyện đời không đem lại hữu ích mà chuyện đạo là chuyện quan trọng của tâm linh. Vì đó mà chúng ta tu và chúng ta không chán. Còn nếu các bạn không ý thức được đời là gì, đạo là gì, thì các bạn không thể nào tu nổi. Các bạn nói tôi đọc câu thần chú này để hỗ trợ cho tôi được bình an, không phải đâu! Những câu thần chú đó cũng là tâm linh để giác ngộ phần hồn của chúng ta. Để cho chúng ta thấy rằng không nên làm những điều sai quấy, nên hướng thiện thì tự nhiên cảm thấy nhẹ nhàng.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Hướng Tâm

Kính Thông Báo: Kính xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho cha của bạn đạo Nguyễn Văn Mẫn (chủ thiền đường Phan Thiết) là cụ Nguyễn Văn Ba, sinh năm 1941, đã mất lúc 2h40 ngày 23-12-2022 (nhằm ngày 1 tháng chạp năm Nhâm Dần), tại thôn Phú Mỹ, xã Hàm Mỹ, huyện Hàm Thuận Nam, tỉnh Bình Thuận, hưởng thọ 82 tuổi được siêu thăng tịnh độ..

Gia đình bạn đạo Mẫn xin thành thật cảm ơn quý bạn đạo.

Thi Ca của Đức Thầy

Oroville, ngày 7 tháng 11 năm 1997
THIỀN VIỆN TÂM LINH TỰ CỨU

Triền miên học hỏi tự xuyên tâm
Đời đạo phân minh lý diệu thâm
Có đến có đi hồn bất diệt
Trời ban tình đẹp tự sưu tầm

Sưu tầm nguyên lý thâm sâu
Thực hành giải tiến tâm sâu tiêu tan
Cùng chung học hỏi bạc bàn
Quy y Phật Pháp cảm an cảm hòa
Thành tâm thực hiện gần xa
Đời là tạm cảnh chung hòa tiến lên
Cần khôn vũ trụ đạo nền
Bền tâm vững chí hồn lên cõi Trời
Sửa mình tiến hóa hợp thời
Giải mê phá chấp lập đời tân dân
Hiểu mình rõ rệt xét phân
Hồn là chủ chánh ân cần dựng xây
Xa xưa cho đến ngày nay
Sửa mình tiến hóa đổi thay thế tình
Cần khôn vũ trụ tâm linh
Bền tâm vững chí quy hình Trời ban
Chơn tu thức giác cảm an
Tình thương huynh đệ khai màn đạo tâm
Quý yêu Trời Phật chẳng lầm
Tự mình thức giác âm thầm tự tu
Hồn là chủ chánh ngao du
Tầm đường tiến hóa trùng tu hoài hoài.

Lương Sĩ Hằng – Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.09 PHẨM APAYIMHA

86. CHUYỆN THỬ THÁCH GIỚI ĐỨC (Tiền Thân Silavimamsana)

Giới được xem chí thiện...

Câu chuyện này, khi ở Kỳ Viên, bậc Đạo Sư đã kể về một Bà-la-môn thử thách giới đức. Vị này sống dựa vào vua Kosala, thọ Ba quy y, giữ Năm giới không sai phạm và thông suốt ba tập Vệ-đà. Vua nghĩ rằng đây là một người có giới đức và đối xử rất kính trọng. Vị Bà-la-môn ấy suy nghĩ: “Vua kính trọng ta hơn các vị Bà-la-môn khác, và đặt ta vào địa vị đạo sư tối thượng. Nhưng vua kính trọng ta là do thiện sanh, dòng họ, gia đình, quốc độ, nghề nghiệp thành đạt của ta, hay là do giới đức của ta? Ta hãy đem ra thử thách”.

Một hôm, sau khi đi hầu vua, vị ấy trở về nhà, và không hỏi ai, đã lấy một đồng tiền vàng tại quây của người giữ tiền. Người giữ tiền, vì kính trọng vị Bà-la-môn, ngồi yên không nói gì. Ngày kế tiếp, người ấy lấy hai đồng tiền vàng. Người giữ tiền vẫn chịu đựng như trước. Ngày thứ ba, người ấy lấy một nắm đồng tiền vàng. Người giữ tiền nói:

- Hôm nay là ngày thứ ba, ông đánh cắp tài sản của vua.

Rồi anh ta la lên ba lần:

- Ta đã bắt được tên ăn trộm tài sản của vua!

Người ta chạy từ nhiều phía đến và nói:

- Từ trước cho đến nay, ông già bộ có đức hạnh!

Họ đánh người ấy hai ba đấm, trói lại và dắt đến trước vua. Lòng đầy buồn phiền, vua nói:

- Này Bà-la-môn, sao ông lại làm ác giới, ác hạnh như vậy? Hãy đem nó đi và xử tội theo lệnh ta.

Vị Bà-la-môn nói:

- Thưa Đại vương, tôi không phải là người ăn trộm.

- Vậy sao ông lấy đồng tiền vàng ở quây của người giữ gia sản của ta?

- Vì ngài đối xử với tôi rất mực cung kính, nên tôi làm như vậy để thử xem ngài hết sức kính trọng tôi vì thiện sanh... của tôi hay là vì giới đức. Nay tôi được biết một cách chắc chắn rằng, vì giới đức mà ngài đối xử với tôi rất kính trọng, chứ không phải do thiện sanh... Do đó tôi kết luận: Trong đời này, giới là tối thượng, giới là đệ nhất. Tôi cũng biết rằng tôi không thể nào thành tựu giới này một cách tốt đẹp, khi tôi còn sống trong nhà, thọ hưởng các dục lạc ứể nhiễm. Hôm nay, tôi sẽ đi đến Kỳ Viên và sẽ xin xuất gia với bậc Đạo Sư. Xin Đại Vương cho phép tôi xuất gia.

Sau khi được vua chấp thuận, vị ấy đi đến Kỳ Viên. Các bạn bè thân quyến hội họp lại, không thể ngăn chặn lại vị ấy được, nên đi trở về. Vị ấy đi đến bậc Đạo Sư, xin phép xuất gia. Sau khi được xuất gia và thọ đại giới, với sự tu hành không ngừng nghỉ, tăng trưởng Thiền quán, vị ấy chứng quả A-la-hán, rồi đi đến bậc Đạo Sư và nói lên chánh trí của mình:

- Bạch Thế Tôn, con xuất gia đã được quả tối thượng này.

Lời tuyên bố về chánh trí của vị ấy được chúng Tỳ kheo biết đến. Một hôm, tại Chánh pháp đường, các Tỳ kheo ngồi họp, tán thán công đức của vị ấy như sau:

- Thừa các Hiền giả, vị này Bà-la-môn hầu cận của vua, muốn thử thách giới đức của mình, rồi từ giã nhà vua rồi xuất gia, cuối cùng chứng quả A-la-hán.

Bậc Đạo Sư đến và hỏi:

- Nay các Tỳ kheo, nay các ông đang ngồi bàn luận câu chuyện gì?

Khi được nghe câu chuyện ấy, bậc Đạo Sư nói:

- Nay các Tỳ kheo, không phải chỉ nay người Bà-la-môn này, sau khi thử thách giới đức của mình, đã xuất gia và đã đạt được những giải thoát cho mình. Thuở xưa các bậc Hiền trí, sau khi thách thức giới đức của mình, cũng đã xuất gia và đạt được giải thoát cho mình.

Nói xong bậc Đạo Sư nói câu chuyện quá khứ.

(còn tiếp)

